

חילופי טאבו, חלק ב', אפקט הקרניים

האולם עתיק-היומין של הקסמהדרין, קריר ואפלולי, עם חצאי מעגלים שעולים מהמרכז, וספסלי עץ פשוטים מונחים על חצאי המעגלים הללו. אין מקור אור, אבל ההיכל מואר היטב, בלי שום סיבה או גורם נראה לעין; פשוט נתונה העובדה שההיכל מואר היטב. הקירות, כמו הרצפה, עשויים מאבן כהה, צירוף אלגנטי ומסתורי של אבנים נאות ביותר למראה, עם מרקם חלק שנראה כאילו הוא זורם ומשתנה מתחת לפני השטח. זהו האולם עתיק-היומין, מקום הקוסמות העתיק ביותר ששרד עד היום; כל מקום אחר של כוח הושמד במלחמה זו או אחרת. זהו אולם הקסמהדרין, והוא העתיק ביותר משום שהמלחמות נגמרו עם בניית המקום הזה.

זהו אולם הקסמהדרין; ישנם מקומות עתיקים יותר, אבל הם נסתרים. האגדה מספרת שקירות האבן הכהה זומנו, נוצרו, באו לידי קיום בכוח רצונו של מרלין, כשקיבץ את הקוסמים החזקים ביותר שנותרו בעולם והדהים אותם בכוחו עד שקיבלו אותו כשליטם. וכשהחוזים (ממשיכה האגדה) המשיכו לחזות שלא נעשה מספיק כדי למנוע את קץ העולם והקסם, מרלין (הסיפור ממשיך) הקריב את חייו, את הקסם שלו, כדי להטיל את האיסור של מרלין. לא היה זה מעשה נטול מחיר, משום שכיום לא ניתן להקים מקום שכזה בשום כוח הנתון בידי קוסמי העולם. לא ניתן גם להורסו, משום שקירות האבן הכהה הזו יחלפו בלא פגע, אולי אפילו בלא חימום, בליבו של פיצוץ גרעיני. חבל שאיש לא ידע עוד כיצד ליצור אותם.

בחצי המעגל הגבוה ביותר של הקסמהדרין, בקומת האבן הכהה הגבוהה ביותר, ישנו דוכן נואמים. בדוכן הנואמים הזה עומד איש זקן, פניו חרושות קמטי דאגה וזקנו הכסוף משתרע עד מתחת למותניו; זהו אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור. ידו הימנית אוחזת בשרביט עוצמה, על כתפו נחה ציפור אש. ידו השמאלית אוחזת במוט קצר, דק וחסר עיטורים, עשוי מאותה האבן הכהה כמו הקירות, וזוהי שושלת מרלין הנצחית, הכלי של הכושף הראשי. קארן דוטון העניקה את ה"שושלת" לאלבוס דמבלדור ביום האחרון לחייה, שעות ספורות לאחר שחזר מת-למחצה מהבסת גרינדלוולד, עוף-חול בוער בחוזקה לצידו. היא בתורה קיבלה את השושלת מהפרפקציוניסט ניקודמוס קפרנאום, כל קוסם מעביר אותו ליורשו הנבחר, עוד ועוד בשרשרת לא נגמרת עד היום שבו מרלין עצמו הקריב את חייו. זו (אם תהית) הדרך שבה בריטניה הקסומה הצליחה לבחור את קורנליוס פאדג' בתור שר הקסמים שלה, אבל זכתה באלבוס דמבלדור בתור כושף ראשי. לא על פי חוק (משום שחוק כתוב ניתן לשכתב) אלא על פי מסורת עתיקה, הקסמהדרין לא בוחר מי יהיה אחראי לשגינותיו. מאז היום של קורבנו של מרלין, התפקיד החשוב ביותר של כל כושף ראשי היה לבחור בזהירות מרבית את האנשים שהם גם טובים, וגם מסוגלים לבחור יורשים טובים. היית מצפה ששרשרת האור תחמיץ צעד, בנקודת זמן כלשהי לאורך המאות; שהיא תסטה מהדרך לפחות פעם אחת, ולעולם לא תשוב. אבל היא לא סטתה. השושלת של מרלין נותרה, נצחית.

(או שכך אומרים אלה מהפלג של דמבלדור. לורד מאלפוי יאמר לך אחרת. ובאסיה מספרים סיפורים אחרים לגמרי, מה שלא הופך את הגרסה של בריטניה לשגויה.)

ברמה הנמוכה ביותר של האולם עתיק-היומין ישנו כסא עם משענת גבוהה, ללא כריות, ממתכת כהה במקום מאבן כהה, שלא מרלין הציב שם.

בניין משרד הקסמים שצמח מסביב למקום הזה בנוי מלוחות עץ ממורקים בזהב, בהיר ומואר באור להבות, מלא בהמולת שטות. המקום הזה שונה. זהו לב האבן של בריטניה הקסומה, והוא לא ממורק בזהב או מחופה בעץ, לא מואר באש או בהיר.

ממלאים את החדר בשתיקה כבדת ראש, מכשפות וקוסמים בגלימות בצבע שזיף, עם אות ק' כסופה רקומה עליהן. הם נושאים את עצמם באווירה רצינית שמראה שהם יודעים היטב שהם נורא, נורא חשובים. הם נפגשים באולם עתיק-היומין, אחרי הכל. הם אדוני וגבירות הקסמהדרין, והם מחשיבים את עצמם כאנשיה הדגולים ביותר של המדינה הקסומה הדגולה ביותר. אנשים פחותים מהם כרעו בפניהם ברך בתחינה; הם חזקים, הם עשירים, הם אצילים; האין הם דגולים?

אלבוס דמבלדור מכיר כל איש בחדר הזה בשמו. הוא לימד רבים מהם, אם כי מעטים מדי למדו. חלקם בעלי בריתו, חלקם יריביו, אחרי השאר הוא מחזר בתוך ריקוד הנייטרליות הזהיר שלהם. כולם, בעיניו, הם אנשיו.

המורה הנוכחי להתגוננות מפני כוחות האופל, לו היית שואל לדעתו על האדונים והגבירות, היה אומר שבעוד שרבים מהם שאפתניים, למעטים מביניהם יש שאיפות. הוא היה מעיר שהקסמהדרין הוא בדיוק המקום בו אדם כזה יסיים את דרכו – זו בדיוק סוג ההזדמנות שהיית לוקח, אם לא היה לך שום דבר יותר טוב לעשות. אנשים כאלה הם מעניינים לעיתים רחוקות, אך מועילים לעיתים קרובות; כלים לתמרן, נקודות להרוויח, על ידי השחקנים האמיתיים במשחק.

לא בקרב חצאי המעגלים העולים, אלא בצד אחד של קשת מוגבהת לצופים, לצד מכשפה במצנפת מחודדת שפניה חרושות קמטי חשש, יושב ילד לבוש בגלימות השחורות הרשמיות ביותר שיש לו. עיניו קרח ירוק ופיזור נפש, והוא בקושי מעיף מבט באדונים ובגבירות כשהם נכנסים פנימה. בעבורו הם רק אוסף של גלימות ממלכות בצבע שזיף לקישוט ספסלי העץ, רקע חזותי לסצנה של האולם עתיק-היומין. אם יש פה אויב, או משהו לתמרן, זה "הקסמהדרין" ותו לא. לאליטה העשירה של בריטניה יש כוח קיבוצי, אבל לא סוכנות אישית; המטרות שלהם זרות מדי וטריוויאליות מדי מכדי שיהיו להם תפקידים אישיים בסיפור. נכון לעכשיו, ברגע זה, הילד לא אוהב או לא-אוהב את הגלימות בצבע השזיף, משום שהמוח שלו לא משייך להם מספיק סוכנות כדי שיהיו נתונים לשיפוט מוסרי. הוא ד"ש, והם הרקע.

הגישה הזו עומדת להשתנות.

הארי הביט בלי לראות מסביב לאולם הקסמהדרין; הוא נראה ישן למדי והיסטורי ואין ספק שהרמיוני הייתה יכולה להרצות לו על המקום במשך שעות בלי סוף. הגלימות בצבע השזיף הפסיקו להגיע, ושעון הכיס של הארי, שהתקדם בקצב של שלוש דקות כל חצי שעה, הראה שהמשפט כמעט עומד להתחיל.

פרופסור מקגונגל ישבה לידו, ועיניה לא עצבו אותו ליותר מעשרים שניות רצופות.

הארי קרא את הנביא היומי באותו הבוקר. הכותרת הייתה "בת-מוגלגים מטורפת מנסה לקטוע שושלת עתיקה" ושאר העיתון היה פחות או יותר אותו הדבר. כשהארי היה בן תשע ה-IRA פוצצו קסרקטין בריטי, והוא ראה בטלוויזיה את כל הפוליטיקאים מתחרים מי יכול להיות יותר מזועזע. והארי חשב לעצמו – כבר אז, לפני שידע הרבה על פסיכולוגיה – שנראה כאילו כולם מתחרים מי יכול להיות הכי כועס, ואף אחד לא יכול להציע שמישהו כועס מדי, אפילו אם הוא הציע הרגע לעשות הפצצת שטיח גרעינית על צפון אירלנד. הוא נדהם, כבר אז, מהריקנות העקרונית בהתרעמות הפוליטיקאים – אף על פי שלא היו לו המילים לתאר זאת, בגיל ההוא – מעין תחושה שהם מנסים להרוויח נקודות קלות בכך שהם פוגעים באותה מטרה קלה כמו כל השאר.

הארי תמיד הרגיש את תחושת הריקנות הזו בנוגע להתרעמות פוליטית, אבל מוזר כמה זה יותר ברור, כשאתה קורא תריסר כתבות בנביא היומי שמכות בהרמיוני גריינג'ר.

כתבת השער, שנכתבה על ידי מישהו שהארי לא הכיר, קראה להפחית את הגיל המינימלי באזקבאן, רק כדי שהבוצדמית המעוותת שהשחיתה את כבוד סקוטלנד בתקיפה הפראית וחסרת ההצדקה שלה על היורש האחרון לבית עתיק-יומין בתוך המקלט המקודש של הוגוורטס תוכל להישלח לסוהרסנים, שהיו העונש היחיד ההולם את חומרת הפשע הנתעב שלה. רק זה יהיה מספיק כדי להרתיע פראים זרים ותת-אנושיים אחרים, שהאמינו כמותה בטירוף המעוות שלהם שהם יכולים להתחמק מהצדק של הקסמהדרין, מהטיהור הבלתי-נמנע וחסר הרחמים של כל מה שמאיים על האצולה המכובדת וכולי וכולי.

הכתבה הבאה אמרה את אותו הדבר במילים פחות רהוטות.

מוקדם יותר, אלבוס דמבלדור אמר לו,

"לא אנסה להרחיק אותך מהמשפט הזה." קולו של הקוסם הזקן היה שקט ונטול כניעה. "אני יכול לחזות איך זה ילך. אבל אבקש ממך לנהוג בי בנימוס שווה בתמורה. הפוליטיקה בקסמהדרין עדינה, ואינך יודע עליה דבר. תעז למעשה שטות ויהיה זה על חשבונה של הרמיוני גריינג'ר; ואתה תזכור את מעשה השטות הזה לשארית ימך, הארי ג'יימס-פוטר-אוואנס-וורס."

"אני מבין", אמר הארי. "אני יודע. רק - אם אתה מתכנן לשלוף שפן מהכובע שלך ולהציל את היום ברגע האחרון כשהכל נראה אבוד, בבקשה תגיד לי עכשיו במקום לתת לי לשבת ולדאוג -"

"לא הייתי עושה לך את זה", אמר הקוסם הזקן, עייפות נוראה עוטפת אותו כשפנה ללכת. "ועוד פחות מכך להרמיוני. אבל אין לי שפנים בכובע, הארי. אנחנו רק יכולים לראות מה לוציוס מאלפוי רוצה."

נשמעה נקישה קטנה וחדה, צליל יחיד וקצר שהשתיק איכשהו את כל החדר וגרם לראשו של הארי להביט סביב ולמעלה. גבוה מעל, דמבלדור נקש על דוכן הנואמים עם המוט הכהה שהחזיק בידו השמאלית.

"הישיבה התשעה-עשר של הקסמהדרין המאתיים ושמונה מתכנסת לבקשתו של לורד לוציוס מאלפוי", אמר הקוסם הזקן בקול חסר נימה.

מייד, רחוק מדוכן הנואמים אבל גם במעגל הגבוה ביותר, קם גבר עם רעמה של שיער לבן שגלשה מראשו אל כתפיו ואל גלימות השזיף שלו. "אני מציג עדה לתחקור תחת וריטסרום", אמר לוציוס מאלפוי, נימת קולו הקרירה ברורה בחדר, נשלטת וחלקה עם צליל קטן ביותר של זעם צדקני. "תעלה ותבוא הרמיוני, הראשונה לבית גריינג'ר."

"אבקשכם לזכור שהיא תלמידת שנה ראשונה בהוגוורטס", אמר דמבלדור. "לא ארשה התעמרות בעדה הזו -"

מישהו בספסלים אמר "פא!" בקול רם למדי, ונשמע גל של נחרות נגעלות, ואפילו לגלוג אחד או שניים.

הארי הביט בגלימות השזיף, עיניו מצטמצמות.

ועם הכעס הגואה הגיע משהו אחר, תחושה עולה של חוסר נחת, של משהו עקום להחריד, כאילו המציאות עצמה מופרעת. הארי ידע זאת, איכשהו, אבל הוא לא הצליח להבין מה לא בסדר, או למה התודעה שלו חושבת שזה מחריף...

"סדר!" הרעים דמבלדור. הוא נקש עם מוט האבן פעמיים כנגד דוכן הנואמים, מפיק עוד שתי נקישות שדרסו את הרעש. "יהיה פה סדר!"

הדלת דרכה נכנסה העדה הייתה בדיוק מתחת למושב של הארי, אז רק כשכל הקבוצה נכנסה לגמרי אל אולם האבן הארי ראה -

- שלישיית הילאים -

- הגב של הרמיוני היה מופנה אל הארי כשנכנסה, הוא לא הצליח לראות את פניה -

- ובעקבותיה דרור בוהק וסנאי מתרוצץ מאור ירח -

- ומקור השגיאות הנוראה, מוסתר למחצה מתחת לגלימה קרועה.

הארי נורה לרגליו לפני שהספיק לחשוב, רק האחיזה הנואשת והפתאומית של פרופסור מקגונגל בפרק ידו עצרה את ידו מלתפוס את שרביטו; והמורה לשינוי-צורה לחשה במהירות, "הארי זה בסדר יש פטרונוס -"

לקח להארי כמה שניות להזכיר לעצמו. לחלק שבו שהבין שהרמיוני לא נחשפה ישירות לסוהרסן להחזיר את שאר החלקים שבו למשהו דמוי שפיות -

אבל פטרונוסי חיות אינם מושלמים, אמר קול אחר בתודעתו. או שדמבלדור לא היה רואה דמות של גבר עירום שכואב להביט בה. הרגשת בזה מתקרב, עם או בלי פטרונוס חיה...

לאט, הארי פוטר התיישב שוב כשפרופסור מקגונגל משכה אותו מטה עם אחיזתה בפרק ידו.

אבל עד אז הוא כבר הספיק להכריז מלחמה על מדינת בריטניה הקסומה, והמחשבה שאנשים יקראו לו אדון אופל כבר לא נראתה חשובה.

פניה של הרמיוני נגלו לו כשהתיישבה בכיסא. היא לא הייתה זקופה ומתריסה כמו שהייתה בפני פרופסור סנייפ, היא לא בכתה כמו כשהילאים עצרו אותה. היא פשוט ירבה שם עם מבט של אימה ריקנית כששלאות המתכת הזדחלו מהכיסא וכבלו את ידיה ורגליה.

הארי לא היה מסוגל לעמוד בזה. אפילו בלי לחשוב הוא ניסה לברוח לתוך עצמו, לברוח אל הצד האפל שלו, להתכנסות בזעם הקר כמו במגן. זה לקח זמן רב מדי, הוא לא ניסה להיכנס לגמרי לצד האפל שלו מאז אזקבאן. ואז כשהדם שלו היה דומה לקר, הוא הרים את מבטו שוב, וראה את הרמיוני בכיסא שוב, וגילה שהצד האפל שלו לא יודע דבר על איך להתמודד עם כאב מסוג זה, הוא חדר את הקור כמו סכין ולא כאב פחות בכלל.

"בחיי, זה הארי פוטר!" נשמע קול נשי, גבוה וקליל, מתוק עד בחילה.

לאט, הארי הפנה את ראשו מהכיסא וראה אישה מחייכת, מאופרת כל כך בכבדות שהעור שלה נראה כמעט ורוד, יושבת ליד אדם שהארי זיהה מתמונות בתור שר הקסמים קורנליוס פאדג'.
"יש לך משהו לומר, מר פוטר?" שאלה האישה, בעליצות כאילו לא היה זה משפט.

אנשים אחרים הביטו בו עכשיו.

הארי לא היה מסוגל לדבר, כל המילים שבתודעתו היו טיפשיות מכדי לומר אותן בקול רם. הוא לא הצליח למצוא שום דבר שגם נוויל היה אומר. דמבלדור הזהיר את הארי שאם משהו אחר ירצה שהילד-שנשאר-בחיים ידבר, הוא יהיה מוכרח להעמיד פנים שהוא בגיל של עצמו -

"המנהל אמר שמוטב שלא לדבר", אמר הילד, לא ממש מצליח להוציא את העוקצנות מקולו.

"הו, אבל יש לך את רשותנו לדבר!" אמרה האישה בעליצות. "אני בטוחה שהקסמהדרין תמיד שמח לשמוע מהילד-שנשאר-בחיים!" לצידה, שר הקסמים קורנליוס פאדג' הנהן.

פניה של האישה היו נפוחות ושמנות, חיוורות בבירור מתחת לאיפור. כמעט באופן בלתי נמנע, מילה מסוימת עלתה בתודעתו של הארי, והמילה הייתה קרפדה. מה שלא אמור להיות בקורלציה עם מוסריות בשום צורה, טען החלק הלוגי של הארי. רק בסרטי דיסני לאנשים מכוערים יש סבירות גבוהה יותר להיות מרושעים ולהפך; והסרטים הללו בטח נכתבו על ידי אנשים שמעולם לא היו מכוערים. הוא ייתן לה הזדמנות, לכל אחד בחדר הזה מגיעה הזדמנות אחת...

"בגלל שנפטרתי מאדון האופל?" שאל הילד, והצביע על הסוהרסן שריחף מאחורי הכיסא של הרמיוני. "בחדר הזה יש משהו אפל יותר."

פניה של האישה התכווצו, נעשו חמורות מעט. "אני מבינה שילד צעיר כמוך מפחד מהם, מר פוטר, אבל הסוהרסנים צייתנים למדי למשרד הקסמים. והם נחוצים, כמובן, כדי לשמור על -"

"ילדה בת שנים עשרה?" צעק הילד. "אלה היצורים האפלים ביותר בעולם, הרגשתי את זה אפילו דרך הפטרונוס - את השגיאות מתקרבת - זה מרושע נורא ו- וזה יאכל את כל מי שבחדר הזה אם תהיה לזה הזדמנות! זה לא אמור להיות בקרבת שום ילד, אף פעם! אתם צריכים להצביע לשלוח אותו מפה!"

"אנחנו בהחלט לא נערוך שום הצבעה כזו -" אמרה בחדות אשת-הקרפדה.

"זה מספיק, מדאם אמברידג', מר פוטר, נשמע קולו החמור של דמבלדור ממעל. ואז אחרי הפסקה קצרה, הקוסם הזקן המשיך, "אם כי, כמובן, הנער צודק בכל מילה."

חלק מחברי הקסמהדרין נראו מובכים מהתוכחה של הילד-שנשאר-בחיים, וכמה אחרים הנהנו בחוזקה למשמע דבריו של הקוסם הזקן. אבל הם היו מעטים מדי. הארי ראה זאת. הם היו מעטים מדי.

הוריתסרום הוכנס אז, והרמיוני נראתה לרגע קט כאילו היא כן עומדת לבכות, היא הביטה בהארי - לא, בפרופסור מקגונגל - ופרופסור מקגונגל אמרה ללא קול מילים שהארי לא הצליח להבין מהזווית שלו. ואז הרמיוני בלעה שלוש טיפות של וריטסרום ופניה נעשו רפויות.

"גאוואין רוברדס, אמר קולו החלק של לוציוס מאלפוי. "היושרה שלך ידועה לכולנו. האם תואיל?"

אחד משלושת ההילאים צעד קדימה.

אחרי השאלות הראשונות הארי הסב את מבטו הצידה ותקע את אצבעותיו באוזניו, כשהמוח של הרמיוני ניגן מחדש את תכולת לחש הזיכרון המזויף. הוא לא היה מסוגל להתמודד עם הסבל הקהה-בסם בקולה של הרמיוני כשדיקלמה את הזיכרונות המזויפים, וגם הצד האפל שלו לא היה מסוגל להתמודד עם זה, והוא כבר שמע את תקציר התוכן.

התודעה של הארי חזרה אחורה ליום אחר של אימה, ואף על פי שהארי היה על סף הקביעה שקיומו המתמשך של וולדמורט היא תולדה של סנליות של קוסם זקן, לפתע זה נראה סביר בצורה נוראה שהישות שהטילה לחש-זיכרון על הרמיוני הייתה אותה אחת ש- השתמשה - בבלטריקס בלק. לשני האירועים הייתה מעין חתימה משותפת. לבחור שזה יקרה, לתכנן שזה יקרה - זה דורש יותר מרשע, זה דורש ריקנות.

הארי הרים את מבטו לרגע וראה שגלימות השזיף צופות, רק צופות.

זמן מה לאחר מכן, אחרי שכל הכוכבים בשמי הלילה נעשו קרים ואפלים והאור האחרון ביקום דעך לגחלים והשחיר, התחקור של הרמיוני נגמר.

"אם יואילו כבודכם הלורדים," אמר קולו של לורד מאלפוי, "ברצוני שתוקרא בקול עדותו של בני דראקו, שניתנה תחת שתי טיפות וריטסרום."

עד שהיא תקפה אותי בקרב ההוא, לא תכננתי שום דבר נגד גריינג'ר. אבל אחרי היום הזה באמת נעלבתי, עזרתי לה כל הפעמים האלה -

הקול שבקע מגרונה של הרמיוני נשמע כאילו נמחצה מתחת לאבן נופלת, עצומה כל כך עד שלא הייתה מסוגלת לצעוק או לנשום, רק השתנקות עצובה וקטנה.

"סלח לי," אמרה מכשפה אחת ממה שנראה כמו הצד של מאלפוי בחדר. "אבל לורד מאלפוי, למה שהבן שלך יעזור לילדה הבוצדמית הזו?"

"נראה כאילו הבן שלי," אמר לוציוס מאלפוי בקול כבד, "הקשיב לכמה רעיונות מוטעים. הוא צעיר - והוא למד. כעת, כולנו ראינו כמדינה, מה שטות כזו מניבה."

כמה צעדים במורד ספסלי הצופים, גבר שלבש כובע של עיתונאי ותג שזיהה אותו כשייך לנביא היומי כתב במרץ עם עט-נוצה ארוך.

האנשים המועטים שהנהנו קודם למשמע דבריו של דמבלדור נראו כאילו יש להם בחילה. מכשפה אחת בגלימות שזיף קמה בהפגנתיות ממקומה במה שנראה כמו הצד של דמבלדור בחדר ועשתה את דרכה לעבר הצד של מאלפוי.

ההילאי המשיך להקריא, קולו מונוטוני.

הייתי עייף מכל לחשי הנעילה האלה, הייתי חלש כשהטלתי את האחרון. חשבתי שאני חזק יותר מגרינג'ר אבל לא הייתי בטוח, אז בדקתי את זה בצורה אמפירית בכך שאיתגרתי אותה לדו-קרב, זו הסיבה שע-ע-עשיתי את זה וגם בגלל שאם הייתי מנצח תכננתי לנצח אותה שוב כשכולם יכולים לראות. וריטסרום מפגר. אבל היא לא ידעה על זה כשהיא ניסתה להרוג אותי! ובאמת נעלבתי ממה שהיא עשתה, באמת עזרתי לה לפני כן ולא תכננתי שום דבר נגדה, אלא שהיא תקפה אותי בפני כולם!"

כשהעדויות תמו, החלו הדיונים בקסמהדרין.

אם אפשר לקרוא לזה ככה.

נראה שרבים מחברי הקסמהדרין החזיקו בדעה המוצקה שרצח זה רע.

הגלימות בצבע השזיף בצידו של דמבלדור שתקו, כוחות הטוב לכאורה שומרים את הקפיטל הפוליטי שלהם לקרבות שקל יותר לנצח בהם. והארי שמע בתודעתו, כאילו פרופסור קווירל עמד לידו, קול יבש שהסביר לו שזה לא יהיה לטובתם של הפוליטיקאים עצמם לדבר באותו הרגע.

אבל היה קוסם אחד בחדר שמעמדו היה גבוה מספיק כך שיכול היה להתעלות מעל הזהירות שבאיבוד כבודו; קוסם אחד בלבד שהיה יכול לומר מילת שפיות ולהימלט ללא פגע. הוא לבדו דיבר כדי להגן על הרמיוני, האיש עם עוף-החול על כתפו.

רק אלבוס דמבלדור דיבר.

הכושף הראשי לא העלה את האפשרות שהרמיוני גריינג'ר חפה מפשע לחלוטין. זה, הסביר המנהל להארי, לא יהיה משהו שיאמינו לו, ורק יחמיר את המצב.

אבל אלבוס דמבלדור אמר, בתזכורת עדינה אחת אחרי השנייה, שהעבריינית הינה תלמידת שנה ראשונה בהוגוורטס; שרבים עשו דברים שטותיים בצעירותם; שתלמיד שנה ראשונה בהוגוורטס הוא פשוט צעיר מכדי להבין את השלכות מעשיו. הוא עצמו (אמר הקוסם הראשי בשקט) ניסה לעשות דברים שטותיים מסוימים בצעירותו, כשהיה מבוגר בהרבה ממנה.

אלבוס דמבלדור אמר שהרמיוני גריינג'ר אהובה על ידי כל סגל הוגוורטס, ועזרה לארבעה הפלפאפיות בשיעורי הבית שלהן בלחשים, והרוויחה מאה ושלוש נקודות לרייבנקלו לאורך שנת הלימודים.

אלבוס דמבלדור אמר שאף אחד ממכריה של הרמיוני לא יהיה לא מזועזע מהאירועים הללו. שהם כולם שמעו את האימה שבקולה כשנתנה את עדותה. ואם איזה שיגעון יוצא דופן השתלט עליה באופן זמני, אזי – קולו עלה בציווי חמור – לא מגיע לה דבר מלבד רחמיהם וטיפול של מרפאים.

ולבסוף, אלבוס דמבלדור הזכיר לקסמהדרין, מעל למחאות הגוברות, שהאישום הוא ניסיון לרצח ולא רצח. אלבוס דמבלדור אמר, מעל סערה גוברת של התנגדויות, שאיש לא נפגע לצמיתות. ואלבוס דמבלדור התחנן בפניהם לא לעשות בעצמם מעשה נורא יותר מכל מה שכבר נעשה –

"מספיק!" הרעים לוציוס מאלפוי, והרמת ידיים שמה קץ לדיונים. הגבר בעל הרעמה הלבנה עמד גבוה ונורא, מקל ההליכה הכסוף שלו ביד אחת כמו פטיש של שופט. "על מה שהאישה המשוגעת הזו ניסתה לעשות לבני – בעבור חוב הדם שהיא חייבת על נסיונה לגדוע שושלת של בית אצילי ועתיק-יומין – אני אומר שהיא –"

"אזקבאן!" שאג גבר עם פנים מצולקים, שישב לימינו של לורד מאלפוי. "שלח את הבוצדמית המשוגעת לאזקבאן!"

"אזקבאן!" קראה גלימת שזיף אחרת, ואז אחרת, ואחרת –

נקישה מהמוט בידו של דמבלדור השתיקה את החדר. "אתה מפר את הסדר," אמר הקוסם הזקן בחומרה. "וההצעה שלך ברברית, מתחת לכבודה של האספה הזו. יש דברים שאיננו עושים. לורד מאלפוי?"

לוציוס מאלפוי הקשיב לזה בפנים חתומות. "ובכן," אמר לורד מאלפוי לאחר כמה רגעים. ניצוץ קר האיר את עיניו. "לא תכננתי לדרוש זאת. אבל אם זה רצונו של הקסמהדרין – אז שתשלם כמו שהיה משלם כל אחד אחר במקומה. שיהיה זה אזקבאן."

תרועת שמחה זועמת עלתה –

"האם כולכם אבדתם?" צעק אלבוס דמבלדור. "היא צעירה מדי! התודעה שלה לא תעמוד בזה! מזה שלוש מאות שנה שלא נעשה דבר כזה בבריטניה!"

"מה יחשבו עלינו המדינות האחרות?" שאל קולה החד של אישה שהארי זיהה כסבתו של נוויל.

"האם אתה תשמור על אזקבאן לאחר שהיא תלך לשם, לורד מאלפוי?" שאלה מכשפה חמורת סבר שהארי לא הכיר. "משום שההילאים שלי עשויים לסרב לשמור עליו, אני חוששת, אם ילדים קטנים יוחזקו בו."

"הדיונים תמו," אמר לוציוס מאלפוי בקור. "אבל אם אינך מסוגלת למצוא הילאים שיכולים לציית לרצון הקסמהדרין, מדאם בונז, את רשאית לוותר על תפקידך; נוכל למצוא בקלות אחר שישרת במקומך. רצון האולם

ברור. עקב המפלצתיות של מעשיה, הילדה תישפט כמבוגרת ותיענש בהתאם; עשר שנים באזקבאן, העונש על ניסיון רצח.

כשהקוסם הזקן דיבר שוב, קולו היה נמוך יותר. "האם אין חלופה לכך, לוציוס? אנחנו יכולים לפרוש לחדרי לדבר על כך, אם יש צורך."

הגבר הגבוה בעל השיער הלבן פנה לעבר הקוסם הזקן שעמד על דוכן הנואמים; והשניים הביטו זה בזה לרגע ארוך.

כשלוציוס מאלפוי דיבר שוב נשמע כאילו עבר בקולו רעד קל שבקלים, כאילו השליטה ההדוקה נכשלת. "דם דורש פרעון, הדם של משפחתי. לא אמכור בשום מחיר את חוב הדם של בני. לא תבין זאת, אתה שמעולם לא אהב ומעולם לא היה לו ילד משלו. אך עם זאת, ישנו חוב נוסף לבית מאלפוי, ואני חושב שבני, לו היה נמצא עימנו, היה מעדיף לפרוע את חוב הדם של אימו מאשר את שלו. התוודה על פשעך לקסמהדרין, כפי שהתוודית בפניי, ואני -"

"אל תחשוב על זה אפילו, אלבוס," אמרה המכשפה הזקנה והקשוחה שדיברה קודם.

הקוסם הזקן עמד מול דוכן הנואמים.

הקוסם הזקן עמד מול דוכן הנואמים, פניו מתעוותות, מתיישרות -

"תפסיק עם זה," אמרה המכשפה הזקנה. "אתה יודע מה התשובה שעליך לתת, אלבוס. היא לא תשתנה אם תתייטר על כך."

הקוסם הזקן דיבר.

"לא," אמר אלבוס דמבלדור.

"ואתה, מאלפוי," המשיכה המכשפה הזקנה, "אני מניחה שכל מה שרצית כל הזמן הזה היה להרוס -"

"ממש לא," אמר לוציוס מאלפוי, שפתיו מתעוותות לחיוך מריר. "לא, אין לי כאן שום מטרה מלבד נקמתו של בני. רק רציתי להראות לקסמהדרין את האמת מאחורי הגבורה המזויפת של האיש הזה ומאחורי שבחיו לילדה הזו - שהוא לא יחשוב להקריב את עצמו בשביל להציל אותה."

"אכזריות ראויה לאוכל מוות בהחלט," אמרה אוגוסטה לונגבוטום. "לא שאני רומזת משהו, כמובן."

"אכזריות?" אמר לוציוס מאלפוי, החיוך המריר נותר על פניו. "אני לא חושב. ידעתי מה תהיה התשובה שלו. מאז ומעולם הזהרתי אתכם שהוא רק מגלם את תפקידו המעושה. אם את מאמינה להיסוס שלו את שוטה. זכרי

שהתשובה שלו לא השתנתה. "הגבר הרים את קולו. "הבה נצביע, חבריי. אני חושב שהרמת יד תספיק. אני לא חושב שיהיו כאלה שיבחרו לצדד ברוצחים." הקול נעשה קר לקראת הסוף, ההבטחה שבו ברורה.

"הביטו בילדה," אמר אלבוס דמבלדור. "ראו אותה, ראו את הזוועה שאתם מבצעים! היא –" קולו של הקוסם הזקן נשבר. "היא מפחדת –"

השפעת הוויטסרום החלה לפוג כנראה, משום שפניה של הרמיוני גריינג'ר התעוותה מתחת לרפיון, גפיה רעדו בבירור מתחת לשלשלאות, כאילו היא מנסה לברוח, לברוח מהכיסא, אבל הכבידו עליה משקולות גדולות מחוליות המתכת המכושפת שבבלו אותה. ואז בעיוות מאומץ צווארה של הרמיוני זז, ראשה התעוות, מספיק כדי ליצור קשר עין עם –

היא הביטה בהארי פוטר ועל אף שלא דיברה, היה ברור לגמרי מה היא אומרת.

הארי

עזור לי

בבקשה –

ובאולם עתיק-היומין של הקסמהדרין צלצל קול קר כקרח, דיבור בצבע של חנקן נוזלי, גבוה מדי משום שבקע מגרון צעיר מדי, והקול אמר, "לוציוס מאלפוי."

בהיכלים העתיקים והקדושים של הקסמהדרין, אנשים הביטו סביב ולקח לעיניהם זמן רב מדי למצוא את שחיפשו. הוא אולי היה גבוה מדי, הוא אולי היה שקט מדי ביחס למילים שנאמרו; אך עם זאת, לא היית מצפה לשמוע את הקול הזה מילד.

לפני שלוציוס מאלפוי השיב אנשים אפילו לא הבינו לאן הם צריכים להסתכל.

"הארי פוטר," אמר לוציוס מאלפוי. הוא לא היטה את ראשו.

ראשים הסתובבו, עיניים זזו, ואנשים התמקדו בילד הצעיר עם השיער הפרוע שעמד ליד המכשפה המבוגרת המתייפחת. הילד בקושי הגיע לגובה חזה עם נעליו, לבוש בגלימות קצרות שחורות בצבע שחור רשמי. אם כי, אלא אם עיניך חדות במיוחד, לא היית יכול לראות, מהצד השני של האולם, את הצלקת המפורסמת והקטלנית מתחת לשערו הפרוע.

"האיוולת הזו לא הולמת אותך, לוציוס," אמר הילד. "ילדות בנות שטים עשרה לא הולכות ורוצחות. אתה סלית'רין, ואחד אינטליגנטי. אתה יודע שזו מזימה. הרמיוני גריינג'ר הושמה על לוח המשחק בכוח, על ידי

אותה יד נעלמה העומדת מאחורי המזימה הזו. אתה בוודאי היית אמור להתנהג בדיוק כפי שאתה מתנהג כעת – אלא שדראקו מאלפוי היה אמור למות, ואתה היית אמור להיות מעבר להיגיון. אבל הוא חי ואתה שפוי. למה אתה משתף פעולה עם תפקידך המיועד, במזימה שנועדה ליטול את חייו של בנך?"

נראה כאילו סערה רוחשת בלוציוס, הפנים מתחת לשיער הלבן הגולש מאיימות להישבר ולשפוך משהו שלא ניתן לנחש. הלורד של בית מאלפוי נראה כאילו הוא כמעט מדבר פעם אחת ואז עוד פעמיים, בולע שלושה משפטים לפני ששפתיו נפתחו באמת. "מזימה, אתה אומר?" אמר לורד מאלפוי לבסוף. פניו התעוותו, בקושי בשליטה. "ושל מי המזימה הזו, אם כך?"

"לו ידעתי," אמר הילד, "הייתי אומר זאת הרבה לפני כן. אבל כל מי שלמד עם הרמיוני היה יכול לומר לך שהיא רוצחת בלתי סבירה ביותר. היא באמת עוזרת להפלפאפים בשיעורי הבית שלהם. אין זה מאורע טבעי, לורד מאלפוי."

"מזימה – או לא –" קולו של לוציוס רעד. "הזוהמה הבוצדמית הזו נגעה בבני ועל כך אשמיד אותה. מוטב שתבין זאת, הארי פוטר."

"מוטלת בספק," אמר הילד, "בלשון המעטה, העובדה שהרמיוני גריינג'ר הטילה את לחש קירור-הדם הזה. אני לא יודע מה הנסיבות המדויקות או הלחשים המעורבים, אבל תכסיס פשוט לא היה מספיק כדי לגרום לה לעשות זאת. היא לא פעלה מרצונה שלה, וייתכן שלא פעלה כלל. נקמתך אינה מופנית לכיוון הנכון, לורד מאלפוי, ובצורה מכוונת. אין זו ילדה בת שנים עשרה לה מגיע זעמך."

"ומה אכפת לך מגורלה?" עלה קולו של לוציוס מאלפוי. "מה עניינך בסיפור הזה?"

"היא חברתי," אמר הילד, "כפי שדראקו הוא חברי. ייתכן שכל זה כוון אליי, וכלל לא אל בית מאלפוי."

שוב קפצו השרירים בפניו של לוציוס. "ובעת אתה משקר לי – כפי ששיקרת לבני!"

"האמן או לא," אמר הילד בשקט, "מעולם לא איחלתי לדראקו דבר מלבד שידע את האמת –"

"מספיק!" צעק לורד מאלפוי. "מספיק עם השקרים שלך! מספיק עם המשחקים שלך! אתה לא מבין – לעולם לא תבין – מה זה אומר שהוא בני! הנקמה הזו לא תימנע ממני! לא עוד! לעולם לא שוב! בשל הדם שהילדה הזו חייבת לבית מאלפוי, היא תלך לאזקבאן. ואם אמצא יד נוספת שהייתה מעורבת – אפילו אם הייתה זו ידך שלך – גם היא תיכרת!" לוציוס מאלפוי הרים את מקל הכסף הקטלני שלו כאילו בציווי, שיניו חשוקות ושפתיו משוכות לאחור בנהמה, כמו זאב הניצב מול דרקון. "ואם אין לך דבר טוב יותר להגיד מזה – היה בשקט, הארי פוטר!"

דמו של הארי הדהד בעורקיו אפילו מבעד לקור של הצד האפל שלו, מבעד לחשש להרמיוני, מבעד לחלק שבו שרצה להשתלח בלוציוס ולהשמיד אותו במקומו על עזות המצח והטיפשות שלו – אבל להארי אין את הכוח, אין לו אפילו קול אחד בקסמהדרין –

דראקו אמר שלוציוס מפחד ממנו, מסיבה עלומה כלשהי. והארי היה מסוגל לראות בפנים של לורד מאלפוי, מתוחות וקפוצות, שהוא נזקק לכל אומץ ליבו כדי לומר להארי לשתוק.

אז הארי אמר, קולו קריר וקטלני, מקווה שיש לזה משמעות, "אתה תזכה בעויינותי אם תעשה זאת, לוציוס..."

מישהו בשורות הנמוכות של מה שהיה בבירור הצד של התומכים בטוהר-הדם בקסמהדרין, שהביט מטה אל הילד הצעיר ולא מעלה אל לורד מאלפוי, צחק בתדהמה. גלימות שזיף נוספות החלו לצחוק גם הן.

לוציוס מאלפוי הביט בו בהדר קשה כשהצחוק התפשט. "אם אתה רוצה את עוינותו של בית מאלפוי, זה מה שתקבל, ילד."

"באמת," אמרה האישה עם עודף האיפור הוורוד, "זה נמשך כבר די והותר, אתה לא מסכים, לורד מאלפוי? הילד יחמיץ את השיעורים שלו."

"אכן כן," אמר לוציוס מאלפוי, ואז הרים שוב את קולו. "אני קורא להצבעה! בהרמת יד, הקסמהדרין יכיר בחוב הדם לבית מאלפוי האצילי ועתיק-היומין, על ניסיון הרצח של הנצר האחרון שלו ועל גדיעת שושלתו, מצד הרמיוני, הראשונה לבית גריינג'ר!"

ידיים נורו מעלה אחת אחרי השנייה, והמזכיר שישב במעגל התחתון החל לעשות סימנים על נייר קלף כדי לספור אותן, אבל היה ברור לאן הלך הרוב.

והארי צרח בתוך תודעתו, קריאה נואשת לעזרה לכל חלק בו שיוכל להציע דרך מילוט, אסטרטגיה, רעיון. אבל לא היה כלום, לא היה כלום, הוא שיחק את הקלפים האחרונים שלו והפסיד. ואז בעווית אחרונה של ייאוש הארי השליך את עצמו לתוך הצד האפל שלו, דחף את עצמו לצד האפל שלו, אוחד בצלילות הקטלנית שלו, מציע לצד האפל שלו כל דבר אם רק יפתור את הבעיה הזו בשבילו; ולבסוף נח עליו הרוגע הקטלני, הקרח האמיתי ענה לבסוף לקריאתו. מעבר לכל הפאניקה והייאוש, תודעתו החלה לחפש בינות לכל העובדות שבחזקתה, להיזכר בכל מה שידעה על לוציוס מאלפוי, על החוקים של בריטניה הקסומה; עיניו הביטו בשורות הכיסאות, בכל אדם ובכל דבר בטווח הראייה שלו, מחפש כל הזדמנות להיאחז בה –